

FALUSI MÁRTON

Hűségem története

Először ezt hallgasd meg, hűségem történetét,
 légy olvasóm! Ki olvas, gyöngéd, s ki gyöngéd, megért.
 Vedd úgy, mint drága közlést, színes díszítviratot,
 prózának versszerű, lánykérésnek tárgyilagos,
 vagy tanulmánynak fogd föl lélek, test határáról.
 Egy zsák, miben cipellek, csak annyi volt a távol,
 nem feszült – tekergőzött, mi hozzád köt, a hegylánc,
 rántotta, szakította volna Vietnam Airlines.
 Suhanó légihölgyek ingerlőn babonáztak,
 ajkukon átzuhantam, eltátották parázna
 mélységeit az úrnek, sminkeltek ősi maszkot,
 mit arcukként zimankós falamra kiakasztok,
 de szuvenir szépségük nélkülöd fel se tűnik,
 ahhoz haza kell térni, és melléd kell feküdni.
 Kit kíván, miféle nőt, honnan tudná a férfi,
 midőn ágyéka táján ama bizsergést érzi?
 Kire és mire vágynak, kötődne, szabadulna?
 Fölfeszülne, mint Jézus, elhagyatna, mint Buddha?
 Érintetlen utaztam holdhónapot, naphosszat,
 fémérzékeny kapukban vetkőztettek, motoztak,
 táskámat taperolták steril, szűk gumikesztyűk,
 ragadtam ujjbegyüktől – mi meg szkájpolni kezdtünk:
 rebegtél, rezonáltál, te pajkos kis hajadon!
 Rezzentem, ellankadtam, megenyhültem magamon...
 Vajon test-e a hang, mondd, vagy leheletnyi lélek,
 s ha csak testet akartam, miért messziről, téged?
 Dögös döngönyözésre, vittek masszázsszalomba,
 házibuliban oldott felettes ént a vodka.
 Sikátor hajlatában szaladt fel éj szemenként,
 esése lágy, szabása lengébb sóvár selyemnél,
 tudod, zugutca szívott suhogtatván le kelmét,
 szédelgett ópiumtól, palán monszun szemerkélt.
 Betértem én, de hidd el, masszíroztatni jöttem,
 vaságyra feküdtem egy szál fürdőlepedőben,
 lepukkant lebuj lévén nem izgatott a látvány,
 masszőzöm – rusnya fruska – sötét szobában vár rám.
 Zsigerekig hatolva nyomkod, tapint, üt, teper,
 légtornász, kötéláncos, billegdél gerincemen,
 laposkúszásban combom alól munkába lendült,
 s ekkor, jaj, félreacsusszant törülközőm, a testünk
 sírlódott, tudta egymást. Felizgatott a helyzet,
 egyáltalán nem ő, ki hasra és hátra fektet,
 nem nőisége, azt sem tudom, hogyan nézett ki.
 Himösztön fűt? Bujaság? Nevezd, aminek tetszik.
 Miért vágytam karodba, el innét, hazamenni,
 s kit kívántam meg? A lányt? A nőket? Valamennyit?

Gépiesen folytatta, nem test voltam, csak bábu,
 programja végeztével simogatássá lágyul
 kemény izomgyúrása – s te szent isten, hová nyúl! –,
 unottan kérdi, ott is masszírozhatja? Rád úgy
 gondolok csukott szemmel, mint keresztre a mártír,
 sűrű fejrázásokkal botlok a ruhatárig.
 Kifogás annyiféle át-átvillant agyamon,
 magam vagyok-e testem egészen itt, ott, amott?
 Jobban esett-e volna, ha biccentek, s megy tovább
 az, mit büntudat tilt, vak szerelem, józan morál?
 Ha jobban esett volna, s lám: ellenálltam – miért?
 Ha oly nagyon szeretlek, méltatlan hogyan kísért
 koszos hanoi üzlet, szipogó, csúf, vidéki
 lány, ki kuncsaftját cudrin csent centekért igézi?
 Hiszen nagyon szeretlek, s nem elvont szenvedéllyel!
 Ha kívánás vesz elő, hozzám a tested ér el,
 szilaj, vad férfiúi gyarlóságom ha pusztá
 elvárás, illem, – jobb szó? – tisztelet kötné gúzsba,
 jelentene valamit? Mi történt, nem miattam,
 mit tettem, nem miattad, s amíg motorra kaptam,
 tisztáztalak magamban: értünk, csakis kettőnkért
 utasítottam vissza nőket szabadon, önként.
 Téged kívántalak meg, combod között a hajtást,
 le nem ragasztott levél, képzeletben utazz át
 óceánt, kontinenset, ülj a nyeregbe mögém...
 Alig láttam, szótagolt lebévult szájú sötét,
 berregve araszoltam, ám szétoszlott a homály,
 s hazáig hadart, sodort erős elhatározás.
 Sepert sugárutakon süvítettem kevélyen.
 Maradsz a vers, az ihlet? Leszel a feleségem?

